

Afscheid van een 105-jarige imker

Jan van de Veluwe

Op 20 juli jl. werd Hendrik Denekamp uit Wenum, een buurtschap van Apeldoorn, in een nostalgische lijkkoets, getrokken door twee beklede paarden, stijlvol naar zijn laatste rustplaats gebracht, de Heidenhof in Apeldoorn.

Hendrik was de oudste imker van Apeldoorn en vermoedelijk ook van Nederland. Geboren en getogen in Wenum stond hij bekend als een bijzonder mens en een groot dierenliefhebber. Bij het vescheiden van zo'n bekende persoonlijkheid past het even bij zijn uitzonderlijk lange leven stil te staan.

Sinds Hendrik zijn eeuwfeest vierde bracht de burge-meester hem jaarlijks een bezoek aan de Fluitersweg

Hendrik in zijn bijenstal (1990). Foto: J.J. Speelziek.

Vervolg van bladzijde 296

Literatuur

- Barth, F.G. (1985). Insects and flowers. The biology of a partnership.
- Benno, P. (1955). Bijen (*Apidea*). Wetenschappelijke mededeling KNNV.
- Bristow, A. (1978). The sex life of plants.
- Kreutz, C.A.J. (1987). De verspreiding van de inheemse orchideeën in Nederland.
- Proctor, M. & P. Yeo. (1973). The pollination of flowers.
- Weeda, E.J. en R., Dhr. & T. Westra (1994). Nederlandse oecologische flora. Wilde planten en hun relaties 5.

in Wenum; hiervan werd uitvoerig verslag gedaan in de lokale krant, zodat vele bijzonderheden over Hendrik bewaard zijn gebleven. Hendrik, geboren op 21 januari 1891, was één van de zeven kinderen van het echtpaar Denekamp. Hij sprak graag over zijn jeugd en in het bijzonder over zijn moeder. 'Mien moeder was een goede mense', zei hij een paar jaren geleden nog met grote stelligheid. 'Ze hef wel één ehuuld as ze gien centen had veur brood, ja, dat was in de tied van de Boerenoorlog' (1899-1902).

Hoewel hij in zijn jeugd aspiraties had om zending te worden ging hij op zijn dertiende jaar van school en had daarna diverse baantjes. In 1918 schafte hij een paard met wagen aan en werd voerman. Allerlei transporten en sleepdiensten nam hij voor zijn rekening; hij was een bekende figuur in Apeldoorn. Zijn liefde voor paarden speelde daarbij een grote rol. Onder het genot van en borreltje kon Hendrik, tot op zijn laatste dag begenadigd met een uitzonderlijk goed geheugen, zijn ervaringen uit het verleden, doorspekt met grappen en koddige opmerkingen, ten beste geven. Toen hij honderd werd adviseerde een ambtenaar hem een plaatsje te reserveren in het bejaardencentrum 'De Avondzon'.

'Wat Avondzon?' zei Hendrik, 'zo lang as ik leef wil ik de morgenzon'. Zelf had hij nog altijd een hond, schapen, konijnen, kippen, pauwen, duiven, kanaries, goudfazanten en uiteraard bijen. Vele jaren was hij lid van de plaatselijke imkersvereniging (ANI), waar hij een zeer gewaardeerde verschijning was.

Sprekende over al zijn dieren stapte hij vaak terug in het verre verleden. Vroeger was het beter, aldus Hendrik, je moest weliswaar keihard werken voor weinig centen; je wist niet beter. De onderlinge saamhorigheid was toen groot. Nu moet 's avonds de deur op slot, anders staat er zo'n crimineel op de stoep. Drie jaar geleden merkte hij op dat hij de krant nog zonder bril kon lezen en dat zijn gehoor ook nog prima functioneerde. Buiten bij zijn dieren ontging hem niets. Alles zag en hoorde hij nog. Met het onderhoud van al zijn viervoeters en gevleugelde vrienden had hij niet de minste moeite. De TV ervoer hij, vooral na het overlijden van zijn tweede vrouw, als een groot wonder. Elke avond een borreltje met een geklutst eitje en een lepeltje honing was het geheim van zijn gezondheid, aldus Hendrik. Een oude, zeer gewaardeerde imker ging van ons heen.